

Arrest

nr. 162 088 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 10 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 5 juni 2014 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De verzoekende partij heeft tegen voormelde beslissing geen beroep ingesteld, zodat het inreisverbod d.d. 5 juni 2014 definitief is. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 5 juni 2014 nog steeds van kracht is en de verzoekende partij aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 december 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 januari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 december 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en stelt dat het inreisverbod niets afdoet aan het belang. VzP stelt dat haar Syrische nationaliteit niet wordt betwist en dat het CGVS heeft geoordeeld dat zij noch direct noch indirect mag worden teruggedleid naar Syrië. VzP verwijst naar artikel 7, tweede lid Vw. en stelt dat hogere rechtsnormen – zoals in casu artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM – primeren op de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM is absoluut en heeft een openbare orde karakter. VzP stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de facto onuitvoerbaar is. Het is geen adequate motivering om te zeggen dat er een inreisverbod is om de middelen teniet te doen. VwP stelt dat de al dan niet uitvoerbaarheid van het bevel geen afbreuk doet aan de wettigheid van de beslissing. Verder sluit VwP zich aan bij de beschikking en merkt nog op dat het rechtens vereiste belang ontbreekt.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat *“het inreisverbod niets afdoet aan het belang”* en dat *“[het] geen adequate motivering [is] om te zeggen dat er een inreisverbod is om de middelen teniet te doen”* en de verzoekende partij in dit verband de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten in grote lijnen herhaalt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 7 december 2015 wordt gesteld. De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod heeft immers niet het recht zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het is verstreken, ingetrokken of opgeheven. Dit is *in casu* niet het geval. Voorts merkt de Raad op dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen terugkeer naar Syrië. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er geen enkel ander land is waarnaar zij zich zou kunnen begeven, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de bestreden

beslissing niet uitvoerbaar zou zijn. Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen actueel belang heeft bij haar beroep.

De Raad laat tevens gelden dat de verzoekende partij de schending van onder meer artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) had kunnen aanvoeren in het kader van een beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). De verzoekende partij heeft er echter voor gekozen geen beroep in te dienen tegen voormelde beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU